

МАНОЛ МАНОЛОВ - СТИХОВЕ

РОЖДЕСТВО

Над Витлеем небето засиява...
Но кой да разбере, че в този час,
когато стихва делничната врява,
изпраща Бог Спасителя сред нас.
В полето само няколко овчари
Го славят и не искат да заспят.
А пък от изток мъдреците стари
са тръгнали да Му се поклонят;
Ще дойде ден, убийци ще Го гонят,
но Господ ще опази Своя Син
за жертвен агнец; след това на трона
ще Го издигне, за да ни спаси.

И Неговата кръв – на кръст пролята –
на грешниците ще донесе святост.

ЖИЛИЩЕН КОМПЛЕКС

Додето стига погледът -
грамади от бетон, решетки
върху прозорците на първите етажи.
Повяхнали жени
надничат зад пердетата;
подпийнали мъже
се търсят с гласове одрезгавели;
децата пък без време са пораснали.

Такава сивота лежи наоколо, че
и сто слънца да грейнат,
пак няма да я пръснат.

Едничка мисълта за твоите стъпки,
безшумно прекосяващи пейзажа,
отново и отново ще ме връща тука.

ВЯРНОСТ

На Емил и Борислав

Приятелите ми, които
напуснаха греховната земя,
бяха до един несретници.

И живите /о, Боже, бди над тях/
са същите... Аз мога ли да съм различен?
И да не е подло, неприлично ще е.

ИСТОРИЯ

Соломон- потомък на търговци -
бе професор по литература,
не къде да е - в Сорбоната.
Но литературата не можеше
тръпката на живия живот
да му замени. И той прие исляма,
стана негов воин,
и с името на новия си бог
влезе в много битки.
Докато в едно горещо лято
/XIX век, 77-ма, август/
бе разбит на Шипка.
После в Пловдив и във Одрин
се спасяваше с позорно бягство.

И позорът му го надживя...

Знае всеки днес в България,
кой е Сюлейман паша.